

Kronika jako zrcadlo

Aneb dokumentace výjezdů a dobrovolných akcí
Přírodní školy

Lukáš Kekrt
Mgr. František Tichý
8. listopadu 2010

„Kronika je jako zrcadlo, vidíme v něm nejen minulost, ale i naši
budoucnost...“

Předmluva ředitele školy

Tak jako u každého společenství vyrůstá přítomnost z minulosti, mnohé z toho, co prožíváme dnes, nebo co leží před námi, můžeme dobře pochopit až z poznání kořenů. Ale lidská paměť je křehká a mnohé z toho, co nám ještě před rokem bylo jasné, zapomínáme.

Přírodní škola je zvláště specifická tím, že zážitků a zajímavých událostí je velmi mnoho, na druhé straně se generace postupně střídají a mnohé se zapomíná. Více než osm let se dařilo vést ručně psanou kroniku, za její doplnění vděčíme Aleně Švarcové a digitalizaci Jakubu Urbanovi. Pak ale na mnoho let záznamy chybí, existují jen krátké příběhy z Expedice vydané v jednotlivých expedičních časopisech a souhrnné vzpomínky, které jsem zahrnul do knihy Přírodní škola – Cesta jako cíl.

Jak to ale chodí – život se vine po spirále, a proto se spolu se zahájením provozu studentských webových stránek v září 2009 objevila i jejich elektronická rubrika – Kronika. A tak opět již více než rok vznikají reportáže ze studijních i výjezdových akcí, rozšiřuje se databáze fotografií a filmů, které se k jednotlivým událostem váží. Jako vždy ale po počáteční spontánní aktivitě nadšení pomalu upadalo a bylo zřejmé, že je třeba kronice věnovat určitou systematickou práci. V prvních měsících si upřímný dík zaslouží Matouš Bičák, který vznik nových příspěvků koordinoval a staral se o to, aby reportáže vznikly z pokud možno všech akcí. Jeho pomocníkem, který postupně začal sám přebírat štafetu, se stal autor této práce, během několika měsíců chybějící reportáže doplnil a shromáždil i další dokumentaci. Velmi cením, že mu nechybí nadšení a nápady, i když vše je zatím pouhým začátkem. Byl bych nicméně rád, aby se podařilo splnit všechny plány, které zde rozebírá i do budoucna a aby dokázal do tvorby kroniky zapojit co možná nejvíce spolužáků i pedagogů školy. Je to úkol nelehký, ale o to větší hodnota této práce bude, až se společně za pár let otočíme a díky ní budeme moci vzpomínat i se dívat do budoucna.

Obsah

- Předmluva ředitele školy
- Úvod – o kronikářích a kronikách
- Cíle
- Další cíle
- Proč psát školní kroniku?
- Metodika - Zákoník školní kroniky
- Výsledky
- Závěry – co jsem se naučil a co hodlám dělat do budoucna

Úvod – o kronikářích a kronikách

Zamyslel jsem se nad tím, jak jsou kroniky důležité pro lidi. Kroniky jsou různých typů – kronika vesnice, spolku školy, státu. Kronikáři byli v době, kdy svá díla tvořili často přehlížení lidé, kteří psali brkem kdesi v šeru budovy řádového kláštera. O 1000 let později má takový Kosmas pro naši státnost a národní uvědomění v podstatě větší důležitost než knížata a vládci země, o kterých psal. Z jednoho prostého důvodu. Bez něj bychom nevěděli, že slavní vládci vůbec existovali.

Kronikáři byli lidé různého postavení a různých povah. Bohatí i chudí. Také objektivita zaznamenaných událostí je u každého autora hodně odlišná. Každému kronikáři jistě odpustíme jistý stupeň neobjektivity, pokud popisoval dobu, ve které sám žil. Málokdo je ochoten ohrožovat svou existenci provokováním mocných lidí své doby. Pro některé kronikáře jsou však skutečnost a fakta jen orientační rámec pro jejich pohádky (Václav Hájek z Libočan – Kronika česká).

Jiní nedokážou potlačit své národnostní cítění a v boji za národní identitu pomlouvají ostatní národy (např. Dalimilova kronika – silně protiněmecká).

Zajímavá je také práce kronikářů v době národního obrození. Někdy šli až za hranici etiky. Pomohli nebo uškodili? Osobně si myslím, že českému národu pomohli, protože díky tomu že

porušovali jisté hranice, se český jazyk obnovil. Kdyby tomu tak nebylo, hovořili bychom

dnes v Česku
Německy.

Národní obrození byla pro český jazyk těžká doba. Těžší než si dovedeme představit. Český jazyk byl prakticky mrtvý, Nebylo v něm možno napsat jediné dílo, od básně až po přírodopisné pojednání. Důvod je prostý. Chyběla slova.

Říká se, že každý člověk dnes použije denně přibližně 200 slov, která vytvořil Josef Jungmann. Bylo lhaní a překrucování minulosti v té době jenom negativní záležitostí? Podle mého názoru ne.

Svoji kronikou jsem chtěl zaznamenat malý střípek lidských dějin. Ano dějin, protože naše gymnázium má své malé místo v českých dějinách. Zodpovědnost kronikáře je velká. Pokud někdo bude za mnoho let tuto kroniku číst, naše osudy znovu ožijí a to je opravdovým účelem každé kroniky. Žádný kronikář by proto neměl zapomínat na asi nejpodstatnější zásadu kronikářů. Měl by zajistit, aby jeho následovníci nehodili jeho dílo do kamen, ale zachovali ho do budoucnosti, protože cena každé kroniky s lety obrovsky stoupá...

Cíle

- Založit kroniku jako psaný a multimediální dokument mapující činnost naší školy (výjezdy apod.)
- Stanovit pro sebe a budoucí kronikáře pravidla a metodiku vedení kroniky (určit jaké články do ní vkládat apod.)

- Do práce na kronice zapojit i ostatní studenty a kantory
- Zajistit, aby školní kronika jednoho dne neskončila v kamnech (zachovat ji do budoucna jako svědectví o tom o co jsme se snažili, jak jsme mysleli, co nás trápilo i dělalo radost
- Neustále zlepšovat vlastní psaný projev (a díky zapojení studentů snad i ušetřit kantory od bédování nad slohovými pracemi studentů)

Další cíle

- Ke každému článku přiložit alespoň několik fotografií (studentský web atd.)
- K vybraným článkům přiložit krátké komentáře studentů
- Zařídit, aby byly u článků na studentském webu přiloženy filmy
- Některé články z kroniky, které by mohly zajímat veřejnost (například opakované návštěvy DD Pyšely, nebo expedice) nabídnout letňanskému tisku
- Spolupracovat na časopisu z expedic (přepisování textů atd.)
- Nechat kroniku vytisknout jako takovou ve větším počtu a publikovat ji veřejnosti

(Foto z dobrovolného výjezdu do Svatého Jana pod Skalou)

(Foto z úvodního výjezdu 2010 – Vyšší Brod – Český Krumlov)

Proč psát kroniku Přírodní školy?

Tento nápad vznikl asi před rokem. Hlavním důvodem byla potřeba pomocí článků zvýraznit činnost Přírodní školy – výjezdy se tak detailně zdokumentují a třeba se na slavné zážitky studentů nezapomene. Věřím, že se kronika může stát rozhodujícím materiálem pro rodiče, kteří hodlají přihlásit své děti na Přírodní školu, nebo pro širokou veřejnost jako reprezentace školy. Osobně si myslím, že je to v tomto smyslu dobrá věc a pokusím se v již započaté kronice pokračovat i nadále.

Metodika

Metodika je předpis určující jak kroniku vést.

Tyto postupy bude každý budoucí kronikář školní kroniky povinen dodržovat. To by mělo do budoucna sloužit i mě a čtenáři aby se v kronice lépe orientoval.

Zákoník školní kroniky a jiné zásady

Abych se své práci mohl věnovat na vyšší úrovni, musel jsem si nejprve nastudovat základní postupy práce kronikáře...

Jak pracuje kronikář:

- Kronikář píše kroniku osobně a ručně
- Psaní kroniky je výsadním právem pověřeného kronikáře, který do ní zaznamenává informace o veškerém dění v obci (v tomto případě škole) svobodně a nezávisle
- Kronikář píše kroniku z pohledu své osobnosti a má právo do kroniky zapisovat své názory a komentáře
- Kronikář dbá na to, aby zapsané údaje byly pravdivé a objektivní, do kroniky může zapisovat přímo, avšak s rozmyslem a po pečlivém uvážení
- Množství informací zapsaných do kroniky nezáleží je na aktivitě kronikáře, ale i postřehy ze života obce (školy)

Technická pravidla: (tyto pravidla jsem si stanovil já, aby se jimi v budoucnu takto kronika řídila a nebyl v ní zmatek).

- Na začátku roku ředitel školy stanoví hlavního kronikáře, který ručí za to, aby se kronika v daném roce spořádaně vedla, a má přístup na studentský web, kam má právo své i cizí články umisťovat.
- Do kroniky může přispět kdokoliv ze studentů i kantorů Přírodní školy, ale článek musí odevzdat hlavnímu kronikáři. Ten rozhodne o jeho umístění do kroniky.
- Každý článek má uvedeno jméno autora na začátku článku, pokud autor nechce být jmenován, autor může být publikován v anonymitě.
- Kronika se vždy píše písmem Times New Roman velikostí 14, nadpisy (názvy článků) velikostí 16 stejného písma tučně.
- Kresby do kroniky jsou kresleny pouze tužkou, případně pastelkami.

- Maximální počet fotografií v jednom článku je 4.
- Fotografické doplňky jsou vedeny vždy za článkem, **ne na konci kroniky!**
- Další doplňující materiály jako rozhovory se studenty jsou taktéž vedeny ihned po článku a fotografiích.

Ruční osnova:

- Každý rok má svou titulní stranu.
- Každý nový kronikář (pověřený ředitelem školy) při započetí psaní kroniky napíše několik řádek o své osobě, aby se čtenáři představil.
- Kronikář **musí** zachovat staré postupy (viz. Technická pravidla).
- Zapsaný text by měl po shlednutí hlavního kronikáře obsahovat důležité věci jako náplň daného výjezdu apod. Pokud tyto parametry článek neobsahuje, hlavní kronikář má právo článek autorovi vrátit aby ho dopracoval.
- Každý rok se zapisuje typický týden na Přírodní škole.
- Kronika slouží pouze něco jako zpravodaj z výjezdů. Je zakázáno vkládat do kroniky zápisy ze studentských i pedagogických rad. Za to zodpovídá Hlavní kronikář.
- Ukončená kronika (za jeden školní rok) musí obsahovat články ze všech povinných výjezdů (např. Úvodní výjezd, Sluneční paseka). Pokud tyto články neobsahuje, hlavní kronikář, který se onen rok o kroniku staral je povinen kroniku doplnit.

Jak by měl správný článek z výjezdu vypadat se můžete podívat níže:

Vesmír 2010 (Lukáš Kekrt)

Den první: (Příjezd).

Vyrazíme ze Solnice. Všichni kolem mě se staví na kraj silnice, zavazují si boty, zapínají batohy a vyráží na dlouhou cestu... Ano. Je tu znovu po roce – Výjezd Vesmír. Po únavné cestě na tuto vzdálenou chatu sedí všichni v jídelně čekající na svůj vysněný příděl. Od každého slyším fráze jako: „Konečně jídlo“, něco o hladu (kromě Houmra, který si po pozdějším bádání rafinovaně zapomněl běžky a tudíž nemusel jít dlouhou cestu ze Solnice na Vesmír). Následuje každodenní pokřik před jídlem – všichni zasněně a zoufale civí na rohlíky před sebou na stole. Konečně začala večeře a my si jdeme lehnout.

Den druhý (První projektový den).

Začal první projektový den. Já a několik dalších poskoků (krom „pomocného“ režiséra Jáchyma Belchera) odcházíme na blízké kopce natáčet. (Prosím, ať zástupci zbylých projektů případně doplní článek o své). Všechno jde skvěle – vracíme se na večeři.

Den třetí (První běžkařský den).

Pan ředitel + několik dalších lidí probírá trasu na následující den. Je hezké počasí – skoro žádný sníh. (Zdolána Velká Deštná).

Den čtvrtý (Druhý projektový den).

Znovu vyrážíme ven se válet do sněhu. Není to příjemná záležitost. Zprávy dne: Přišli jsme o 1 dřevěnou repliku světelného meče. Dominika má podle skupinových pesimistů omrzliny prvního stupně.

Den pátý (Druhý běžkařský den).

Zima jak v psírně. Autobusem z Deštné se přesouváme na Šerlich (Masarykova chata). Odtud na lyžích neznámo kam. Zprávy dne: Přesvědčili jsme pana ředitele o účinnosti mazání. Počkal na nás!!!

Den šestý (Třetí projektový den).

Přes dopoledne panuje venku hrozný vítr. Všude led atd.

Odpoledne se nám podaří vyhecovat ostatní členy skupiny k natočení poslední scény. S nohami cca metr pod ledovou krupicí se nám podaří sejít s veškerým vybavením do oblasti natáčení. (Pevné předměty – např. dřevěné tyče, erární oblečení apod. jsme posílali z kopce dolů samotné).

Zprávy dne: Přes jedno vybití baterie před natáčením předposledního záběru (Skript do titulků raději neuvedeme) se nám úspěšně podařilo natočit posledním scénou.

Zlomili jsme stativ. (Vlastník: Martin Liška).

Bez jakýchkoli komplikací se naše skupina dostala na vrcholek kopce.

Den šestý (Odjezd). Celá škola odchází z chaty Vesmír. (Nebo spíš - odjíždí na ledu).

Přijďte se podívat na akademii v Selesiánském divadle!!!!!!

Takto by měl správně (podle sepsaných pravidel – viz.více Zákoník) článek, který se v dalších letech ocitne v kronice Přírodní školy.

Výsledky

Za předešlý školní rok (2009/2010) bylo:

- Vytvořeno 31 článků z výjezdů Přírodní školy ale i z jiných dobrovolných akcí a výraznějších střeďečnických akcí (např. poznávačky kytek, projekt Japonsko, atd.)
- Zapojeno 9 studentů, kantorů
- Vytvořen sborník
- Vytvořena pravidla (Zákoník) jak se o kroniku do budoucna starat
- Získána kritika článků od 5 lidí

Závěry

Jedním z mých cílů bylo získat kritiku na své články (i cizí) a sepsat si na základě jejich návrhů co by se dalo na kronice zlepšit, co úplně předělat a jiné úpravy. Tyto body se budu snažit v příštích letech dodržet.

- Různé větné členy – někdy to dělá nesrozumitelnost vět.
- Pravopisné chyby – to je samozřejmě opakovaný problém který se nesmí u článků vyskytovat.
- Slova se často opakují (např. potom, paka atd.).
- Některé věty někdy ani nedávají smysl – moc závorek.
- Možná by bylo dobré ke každému článku pod nadpis napsat stručně, o čem článek pojednává (např. Duchovní výlet v okolí Dejvic – jednodenní putování s panem ředitelem a Ondrou Simonem přes tyto vesnice...atd.).
- Nezapomínat na odstavce.
- Dávat pozor na to aby byly články srozumitelné i pro lidi, kteří Přírodní školu neznají – to je velice důležité, protože pokud má kronika sloužit i jako materiál, pod kterým se budou rodiče možného primána rozhodovat, zda své dítě přihlásí na Přírodní školu je důležité, aby se v ní tyto chyby nevyskytovaly (např. když někdo napíše jako název článku Pyšely člověk, který Přírodní školu nezná si pod tím těžko představní, že jsme v uvedený termín jeli do dětského domova v Pyšelicích a pořádali program pro zdejší děti).

Na závěr bych rád řekl, že budu ve školní kronice pokračovat a využiji přitom stanovených pravidel. Pokusím se splnit co nejvíce dodatečných bodů (spolupráce s letňanským tiskem, atd.)

Poděkování

Mgr. Františku Tichému – za konzultace ohledně této práce

Všem, kteří přispěli za celý školní rok (a snad i nadále) do školní kroniky

Všem, kteří mi pomohli vytvořit návrhy na zlepšení kroniky

Použité zdroje

Reference:

Toulky českou minulostí

Kosmasova kronika česká

Josef Peterka, Cesta k rodinným kořenům – praktická příručka občanské genealogie

Přílohy

Jako přílohy své práce si můžete předčíst část z článků které obsahuje školní kronika, jelikož celá kronika je moc velká a tudíž by se sem celá nevešla.

2009/ 2010

Kronika jako zrcadlo

Vedoucí kroniky za tento školní rok:

Lukáš Kekrt

Spoluautoři: Daniel Pražák, František Tichý,
Jakub Lhoňan, Matouš Bičk, Adam Drmota,
Tomáš Kekrt, Marie Adamcová, Dominika
Adamcová a další

SRG Přírodní škola o.p.s

2009/ 2010

Biologie naživo, aneb „do kalhoťáků tam a zase zpátky“

Myslel jsem si, že to bude obyčejné školní ráno na naší neobyčejné škole. Skutečnost ale měla být jiná. Spolu s jedním vysloužilým studentem řečeným Štika – schopným hydrobiologem, slečnou učitelkou jako dozor a pětičlenným týmem jsem se vydal k Drahaní na lov vodních příšer honosících se pro mě tak děsivými jmény jako Splešťule, Blešivec nebo Hltanovka.

Abych uvedl trochu širší kontext, Tomáš Göndör řečení Štika se podílí jako jeden z vystavovatelů na prestižní mezinárodně výstavě Akvárium 2009. Kromě takových výstavních kousků jako jsou např. terčovci a halančici budou k vidění právě i vodní bezobratlí živočichové které jsme se vydali nalovit.

Jak takový odlov probíhá? Pokusím se Vám to popsat očima nebiologa, snad nikoho neurazím. Určená oběť je navlečena do tzv. kalhoťáků – jde o něco mezi gumou, neoprenem a montérkami – tento se pak hrdinně vrhá do vod se sítkou popř. cedníkem. Pokouší se prohrabovat bahno, kusy naplaveniny a podobně. Svůj úlovek pak přenese k ostatním, kteří za pomoci pinzet tvorečky oddělují od bahna a určují.

A co jsme nalovili? To si můžete prohlédnout na výše uvedené výstavě. Kromě vodních Breberek šlo o reflektor od auta, kapotu, prázdnou konzervu a blíže nespecifikovatelný železný předmět. Inu, hezky se lidé starají o přírodu...

Biologické praktikum v Satalicích

„Kde seš vole!“ Zdraví Šimona do telefonu Sláva.

Početná rodina Kapiců už měla na místo srazu (Satalická obora) dorazit nejméně před deseti minutami. Avšak zanedlouho všichni tři přichází s rozjařenými tvářemi a se slovy „VIP přicházejí vždy jako poslední“ pana ředitele a ostatní příslušníky SBP (sobotní biologické praktikum).

Program měl být nabytý, jenže počasí nám moc nepřálo. Zakrátko se po našem odchodu rozpršelo. Naše první zastávka byla u Sládečků doma. Sláva nám ukázal několik svých ryb které choval v sudu s dešťovou vodou a poté jsme se dali do práce. Naše skupina se rozdělila na čtyři podskupiny. Jedna pozorovala ptáky létající kolem obory (členové skupiny mě doplní) a sledovala je dalekohledem. Druhá, o něco menší skupina počítala stromy v řadách, jejichž semena sem byla zaváta od lesa. Třetí skupina hledala a počítala nemocné stromy napadené parazity atd. a čtvrtá, nejmenší skupina zkoumala chemické vlastnosti čehosi v okolí obory. Práce nám vystačila na čtyři hodiny. Někteří pilně pracovali, jiní hráli na babu mezi řadami stromů. Mezi tím nás excelentně pohostili Sládečkovi palačinkami a kuřetem (za což jsme jim všichni vděční) a Sláva nám ukázal svá domácí zvířata Program končil asi v pět hodin na místě srazu. Nic tím ale neskončilo. Na našich projektech budeme (doufám) pracovat i nadále a (doufám) že to někam dotáhneme.

Středeční program – Projekt SHOA

Petr Ginz, Kurt Jiří Kotouč, Martin Glas, Hanuš Hachenburg aneb projekt SHOA

Dnes byla první hodina části z nás milovaného části z nás nenáviděného plavání. Na brouzdališti, pardon chtěl jsem říci bazénu v Holešovicích se naše škola sešla po roce opět v hojném počtu. Rozřazování do výkonnostních skupin mohlo začít. Studenti se seřadili do skupin na břehu a měli uplavat 50 metrů prsa a 50 metrů kraul, mohli jsme vidět špičkové výkony, ukázkové šipky, ale i bolestivé placáky a studenty prskající vodu kdesi uprostřed bazénu. Avšak rozřazování do skupin se neobešlo bez patričné dávky emocí, Sebastián Gambacciny byl seřván tak, že to musel slyšet i pod vodou, nicméně z prvního šoku se vzpamatoval a dokázal doplavat až na konec bazénu. Ve škole se tercie dívala na dokument o Napoleonovi Bonaparte (ne, Vojta Nedbal o sobě nenatočil dokument, aby bylo jasno) a kvarta se septimou začali celoroční projekt holocaust. Mě osobně zpracování projektu nadchlo, dnešní dopoledne bylo koncipováno zážitkově, tedy pomocí filmů, dobových dokumentů atp. se student mohl vcítit d o osudů lidí žijících v té době. Skupinky studentů dostaly každá jednoho z lidí, jejichž osudy bude během projektu sledovat měla za úkol vytvořit nástěnku, která by pojednávala o životě osoby před válkou. Na konci programu každá skupina stručně představila svého svěřence a ukázala svůj výtvar. Doufám, že program bude pokračovat v tomto duchu, protože něco takového tu dlouho nebylo.

Co dělala prima

Ve středu jsme se sešli 7:30 na Nádraží Holešovice. Potom jsme šli všichni do bazénu plavat. Všichni se převlékli a umyli a vyšli nahoru k bazénu. Potom pan ředitel řekl : nástup!!!!

Na nástupu jsme byli do čtyř řad. První byla PRIMA, druhá byla tercie, třetí byla kvarta a poslední byla septima. Pak nám učitelé vysvětlili, co nechtějí, abychom dělali a co naopak chtějí, abychom dělali. Na ukázkou jsme plavali prsa a kraula (primánům to šlo nejlíp) a učitelé se dívali, jak nám to jde a zapisovali, do jakých skupin půjdeme a skupiny byly čtyři. Po zkoušce jsme plavali ještě 10 bazénů. Když jsme doplavali 10 bazénů, 20krát jsme vydechli do vody. Když náš čas v bazénu vypršel, ti co chtěli si ještě párkrát skočili. Potom se zase

všichni osprchovali a převlékli. Po bazénu jsme všichni jeli metrem do školy. Pár primánů třeba já jelo s kvartou a septimou. Ve škole jsme měli chvíli volno primáni nejvíc hráli ping pong spíš obíhání kolem stolu. Pak zazvonil zvonek, ale stejně ještě chodil už nevím, který pan učitel a říkal: hodina!!.

První dvě hodiny jsme měli hudební výchovu. Co jsme dělali: hráli si, ale i zpívali jako pravěcí lidé (do jisté míry) Nejprve jsme zpívali a tancovali kolem židlí, to byl náš oheň. Potom jsme hráli divadla z pravěku. Bylo to na skupiny 2krát po třech

1 po dvou

1 po pěti .

Celou hodinu nám dával pan učitel otázky z pravěku. Zpívali jsme i jiné písničky než z pravěku například: čarodějnice Amesbury hanba kuka nenkveiko a další různé písničky.

Poslední dvě hodiny jsme měli výtvarnou výchovu a ta byla také super, jako hudební výchova, ale výtvarná výchova byla o malinko lepší, protože to byla naše první výtvarná výchova. Nejprve jsme si povídali o pravěku a potom jsme si vyprávěli o malbách na zdech, co malovali a o maskách, které měli při slavnostech u ohně. Ty masky měli třeba k obřadům. A ty malby kreslili ne proto, aby měli krásně vymalováno, ale proto, aby třeba když nebyla zvířata, tak aby je přivolali. Na výtvarné výchově jsme se rozdělili do dvou skupin. První dělala masky a druhá malovala na zeď (tedy na papír). Po kreslení paní učitelka obrázky nastříkala lihem, aby nebarvili. Pak nám zbylo trochu času a tak ti co chtěli si udělat masku, tak jí dělali a ti co si chtěli ještě namalovat něco na zeď, tak malovali. Pak jsme poklidili ještě ve třídě a šli jsme na oběd. A tím končí zajímavý primánský den.

Svatý Jan pod skalou – primánské soustředění

Inkvizice

Ve Svatém Jáně jsem již podruhé dělal brigádu. Tentokrát jsem měl společně s Jankem, Potterem a Šimonem vytrhávat bodláky ze země. Šlo to celkem jednoduše, podkopat a vytáhnout, ale bodláků bylo víc než dost a nám, celkem asi 7 lidem, to vystačilo bezmála na celé odpoledne. Když jsem stál před srázem plným bodláků, představoval jsem si, že jsem Inkvizitor před hordou bezvěrců. Stačilo jenom tnout válečnou motykou, vytáhnout bodlák ze země, odhodit na hromadu. Jako bych říkal: „Zabít, další, zabít, další...“ Na konci odpoledne jsme se všichni mohli pochválit za dobře odvedenou práci.

Šátkovaná nadoraz!

Sobota – všichni se těší na šátkovanou. I já, a to ještě netuším, že od tohoto dne nebudu nejmíň dva měsíce hrát zápasy, ani chodit na tréninky a nebudu moct dělat spoustu věcí. Hra začala. Všichni stojí u rozdělovací čáry, je to napínavé. Tu a tam se někdo přetahuje, ale většinou nikdo nikoho nepřetáhne – hned se zase pustí. Ale jsou i takový hlupáci, že se nechají přetáhnout a tak jsem ve vězení a čekám na někoho z našich. Á už někdo z našeho družstva probíhá vězením a vy jsme volní!

Z výkřikem „hurááá“ vybíhám a najednou....BUM!

Žízeň po upírsku

Světla zhasla a všude byla tma.

Chodbou se rozléhalo jen upíří syčení a skřehotání. Skoro jsem nedýchala (nechtěla jsem, aby mě chytili). Věděla jsem, že je to jen hra, ale docela jsem se bála. Jednou mě ale chytili a stala jsem se upírem. Pobíhala jsem temnou chodbou a hledala své oběti. Upírů přibývalo a oběti mizely. Prali jsme se mezi sebou a syčeli na sebe. Už nebylo koho lovit. Brzy měl být den a upíří se světla bojí (nebo aspoň myslím). Když jsem se zrovna prala s ostatními upíry, rozsvítili a upíří byli pryč. Už to byli normální lidé.

Šli jsme spát a upíří také.

Orienták

V neděli ve Sv. Jáně jsme běželi orientační běh. Nebylo to sice na rychlost, ale vůbec nikomu to nevadilo. Začínaly jsme na 2. Stanovišti, a protože bylo blízko, stačily jsme si ještě před odchodem zahrát hru. Hrály jsme Klobouk. Na naše 1. stanoviště jsme dorazily trochu pozdě, ale stačily jsme náskok ostatních brzy dohnat. Hned po dvojce jsme si zašly asi 10 min., ale to si zašli všichni. Po trojce jsme šli k Salvayovým lomům. Potkaly jsme tam mého bratra, který tam pracuje. Poradil nám, kudy máme jít. Tak nám cesta příjemně ubíhala. Skončily jsme třetí.

Putování do Staré Boleslavi za papežem Benediktem XVI

B16 ve Staré Boleslavi (1 podání)

„Už ho vidím! Táhle jede!“ volala malá Kristýnka (sestra Dominiky a Marušky) z mých ramen a ukazovala směrem k místu, kde se v ranní mlze zvedalo sluníčko.

Bílá střecha papamobilu se skutečně blížila, vůz pomalu křižoval mezi sektory na Proboštské louce za Starou Boleslaví. „Jdeme k okraji..pojd'te, určitě bude projíždět tamtudy!“ Houfy lidi se jako na povel začaly přesouvat k červenobílé pásce oddělující sektory. Nabíhající členové pořadatelského týmu dávaly tušit, že náš odhad je správný. Všech se zmocnilo zvláštní očekávání, jakoby nás všechny v tu chvíli spojilo něco krásného, přesahující starosti všedních dní.

„Kde je Matouš...doběhněte pro něj, ať má pěkný záběr...“ Snažil jsem se poslat Janka a Homera, ale ti našeho reportéra nenašli. Stejně bylo pozdě. Dav houstnul, oči všech se upřely jedním směrem. „Benedikto! Benedikto!“ ozývalo se ze všech stran skandování.

A najednou byl tu. Bílý vůz, bílý hábit, bílé vlasy. A klidný, zářivý pohled, ruka zdvižená k požehnání. Pár vteřin a nic víc a zase zmizel. Pár vteřin, ale nic míň. Nic míň než radostný pocit, že jsou krásné věci, které lidi spojují. Že jsou moudří, kteří dokážou ukazovat cestu. Že existuje alternativa k civilizaci žranic a násilí.

„Mám skvělejší záběr! Úplně na detail!“ oslovil mě Matouš a já se usmál

Všechno bylo fajn.

Houpačka – B16 2009

Z poutě jsme odcházeli trochu narychlo, ještě rozjaření z velkého množství zážitků. Houpačky a kolotoče jsme nestihli, ale Houpačka nad rybníkem cestou ze Staré Boleslavi do Prahy je stejně mnohem lepší. Potě co nás pan učitel Štěpán vybídl svým héliovým hláskem, se tedy šlo.

Houpačka stále ještě visela na svém místě a pohupovala se na suché větvi. Houpání slavnostně zahájil pan ředitel. Starší kluci se rovnou svlékli do trenek a za velké slávy seskakovali do vody barvy „rozšlehaného špenátu“. Mladším 18-

ti let byla tato kratochvíle odepřena. Prý z důvodu hrozícího nebezpečí zánětu spojivek. Mladší se tedy houpali oblečení. Houpalo se normálně, koupalo se s nadšením. No a pak jsme se rozhodly, že se s Timeou a Dominikou zhoupnem ve třech. Zhoupali jsme se poprvé, podruhé. Chtěli jsme i po třetí, ale nějak jsme se špatně domluvily, nějak se to semlelo...a už se mi před očima zazelenalo.

Když jsem tam tak mokrá stála, přemýšlela jsem, jak se asi teď dostanu domů! Brzy se však objevili zachránci, Verča M., Dan a Dominika, kteří mi zapůjčili své svršky.

Od houpačky pokračoval náš podivný průvod dál. A byl ještě podivnější. Já na boso ve vypůjčeném oblečení a Dan ve provizorní sukni z mikin. A tak jsme došli do Prahy.

Ještě jednou díky!

Putování za papežem Benediktem XVI do Staré Boleslavi (2 podání)

Jako každý rok se skupina studentů Přírodní školy vydala na tradiční dobrovolné putování do Staré Boleslavi. Jenže tentokrát pouť tak tradiční zrovna nebyla. Letos k nám do tohoto našeho slavného historického městečka přijel na třídní návštěvu sám papež Benedikt XVI a to Přírodní školu zaujalo. Řekli jsme si, že to nebude obvyklé jako jindy a tak si alespoň spojíme velkolepé kázání s příjemnou procházkou zpět do Satalic. Účastníků kázání bylo opravdu spousta. Zahlédli jsme Australské vlajky, Polské a dokonce i Mexické a Venezuelské.

Zpočátku, ještě než papež přijel, po proboštské louce pouštěli písničky a podobně. Konečně byl zahlídnut papamobil mířící k ohromnému davu. Lidé přijíždějícího papeže vítali vlajkami a transparenty, nebo latinskými výkřiky.

Mše byla nádherná. Na začátku akce nám pořadatelé totiž dávali malé knížečky s průběhem mše a celé akce. Přijel se podívat i prezident Václav Klaus. Po mši jsme si ještě prohlédli Paladium země České a ostatky svatého Václava. Cestou domů byla zastávka u naší oblíbené houpačky přes rybník a snad všichni z nás se nadechli z heliového balonku. Do Satalické obory jsme došli až večer, kde naše putování skončilo. Musím říct, že se mi letošní státní svátek moc líbil a určitě půjdu příští rok zase.

Obhajoby Tepelsko

Tento týden se dokončovali sborníky a jako každý rok se jede obhajovat. Letos se škola rozdělila na dvě skupiny. První (ve které jsem nebyl, takže mě prosím doplňte) zůstala v Praze a objížděla školy, které si nás přáli poslechnout. Já byl ale rád, že se můžu přidat ke skupině dvě. To odpoledne 6. října vyrazil z autobusového nádraží autobus Student Agency směr Karlovy vary. Náš cíl byl jasný – malebné městečko Teplá, kam Přírodní škola zavítala na loňskou expedici. Pod velením Dana Pražáka jsme autobus dostihli a úspěšně odjeli. Po chvíli se nad našimi hlavami sklopilo několik obrazovek a my se celou cestu dívali na film Obecná škola. Z varů do Bečova nad teplou a nakonec vlakem na nádraží Teplá. Unavený a pořádně ospalý jsem se já a tuším, že i ostatní po nočních zkušebních obhajobách svalili na postele a spali až do rána...

Ráno nám pan ředitel připravil „typickou“ výjezdovou snídani (Müsli s mlékem) a skupina se zase dělila. Polovina směr Bečov a zbytek základní škola Teplá. Výstupy dopadli v obou případech velice dobře. Poté se několika studentů (mezi nimiž jsem byl i já) zeptala paní učitelka Majda Bartáková, zdali s ní nechceme navštívit nedalekou romskou vesničku Dobrá voda, kde pracovala jedna expediční skupina. V Dobré se ten den oslavovalo doopravení některých míst ve vsi. V budově organizace Český západ, které Romům pomáhá se pak konalo pohoštění (mimochodem tam mají výborné koláče). Já, Jasna, Dominika a Martin jsme se jen tak náhodou šli podívat za dětmi na hřiště. Nevěděli jsme ale, že tamější děti jsou proslaveni svou neuvěřitelnou energií a smyslem se bavit. Hned po příchodu nás děti obklopili a donutili, abychom je vozili na ramenou. Jednou, dvakrát jsem se obětoval, a když jsem napotřetí odmítl, svou četností mě (a taky Jasnu a Dominiku – Martin stačil utéct) donutili spolupracovat. Tak jsme se pokusili uprchnout. Jenže děti svou prolézačku už léta znají a jali se nás pronásledovat. Výsledek byl takový: já opevněný na vrchu prolézačky obléhán ze všech stran, Dominika bez jedné boty a uřícená Jasna sedící na lavičce obklopená cirka pěti dětmi. Kolem večera pro nás přijel pan učitel Matura a odvezl nás domů. Pro mě to byl nezapomenutelný zážitek a musím říct, že jsem si během toho odpoledne jsem si na Romy udělal úplně jiný obrázek.

Druhý den – obhajoby v Mariánských lázních také dobrý výsledek. Zpětné vazby od našich posluchačů byli někdy velice zajímavé. Největší zpestření však nastalo při návštěvě místního bazénu kde nás (což jsme ani nevěděli) nás zaregistroval jeden pán, který se při pozdějším zkoumání ukázal jako redaktor nějakých novin. Mohl bych toho ještě hodně vyprávět, ale to by se sem nevešlo.

Vesmír

Den první: (Příjezd).

Vyrazíme ze Solnice. Všichni kolem mě se staví na kraj silnice, zavazují si boty, zapínají batohy a vyráží na dlouhou cestu... Ano. Je tu znovu po roce – Výjezd Vesmír. Po únavné cestě na tuto vzdálenou chatu sedí všichni v jídelně čekajíc na svůj vysněný příděl. Od každého slyším fráze jako: „Konečně jídlo“, něco o hladu (kromě Houmra, který si po pozdějším bádání rafinovaně zapomněl běžky a tudíž nemusel jít dlouhou cestu ze Solnice na Vesmír). Následuje každodenní pokřik před jídlem – všichni zasněně a zoufale civí na rohlíky před sebou na stole. Konečně začala večeře a my si jdeme lehnout.

Den druhý (První projektový den).

Začal první projektový den. Já a několik dalších poskoků (krom „pomocného“ režiséra Jáchyma Belchera) odcházíme na blízké kopce natáčet. (Prosím, ať zástupci zbylých projektů případně doplní článek o své). Všechno jde skvěle – vracíme se na večeři.

Den třetí (První běžkařský den).

Pan ředitel + několik dalších lidí probírá trasu na následující den. Je hezké počasí – skoro žádný sníh. (Zdolána Velká Deštná).

Den čtvrtý (Druhý projektový den).

Znovu vyrážíme ven se válet do sněhu. Není to příjemná záležitost. Zprávy dne: Přišli jsme o 1 dřevěnou repliku světelného meče. Dominika má podle skupinových pesimistů omrzliny prvního stupně.

Den pátý (Druhý běžkařský den).

Zima jak v psírně. Autobusem z Deštné se přesouváme na Šerlich (Masarykova chata). Odtud na lyžích neznámo kam. Zprávy dne: Přesvědčili jsme pana ředitele o účinnosti mazání. Počkal na nás!!!

Den šestý (Třetí projektový den).

Přes dopoledne panuje venku hrozný vítr. Všude led atd.

Odpoledne se nám podaří vyhecovat ostatní členy skupiny k natočení poslední scény. S nohama cca metr pod ledovou krupicí se nám podaří sejít s veškerým vybavením do oblasti natáčení. (Pevné předměty – např. dřevěné tyče, erární oblečení apod. jsme posílali z kopce dolů samotné).

Zprávy dne: Přes jedno vybití baterie před natáčením předposledního záběru (Skript do titulků raději neuvedeme) se nám úspěšně podařilo natočit posledním scénou.

Zlomili jsme stativ. (Vlastník: Martin Liška).

Bez jakýchkoli komplikací se naše skupina dostala na vrcholek kopce.

Den šestý (Odjezd).

Celá škola odchází z chaty Vesmír. (Nebo spíš - odjíždí na ledu).

Přijďte se podívat na akademii v Selesiánském divadle!!!!!!

Zdravotnický kurz první pomoci v DD Pyšely

... byl opravdu super. Bylo nás od nás ze školy přes dvacet a já měl na začátku trochu strach, jak to dopadne, když jsem viděl naše blbnoucí a chechtající se děti, ale všechno dopadlo dobře.

Večer jsme měli první výukový blok (lektoři Lukáš, Jasna, Verča Š., Tomáš, Tereza Lišková, Potter a Adam) a děti z děčáku nám kupodivu věnovali dost pozornosti a i si občas něco pamatovali z minula. V té době Dan s Nikolou a dalšími strašili malé děti na venkovní bojovce a pak jsme se už všichni dohromady sešli na skupině č. 4., která má velký obývací a společně zapěli oblíbenou „Kocábku“ a další songy.

Ráno bylo trochu komplikované, protože nám zavřeli naší oblíbenou samoobsluhu, takže se Karel V. dobrovolně vybičoval ke vstávání a vypravil s vychovatelem – strejdou Markem do Benešova. Ale vše se zvládlo a tak jsme po vydatné müsli snídani vyrazili vzdělávat starší děti stran zdravotní a ty mladší zabavit do jídelny a na hřiště. Nakonec to dopadlo, že mladší děti Nikolu, Dana, Karla a další skoro udolaly a tak proti tomu pozdější válení se a křičení v rámci zdravotnického závodu byly celkem legrace.

Závod proběhl po studeném, leč vydatném obědě všude možné po budově a všichni účastníci ho brali dost zodpovědně, tentokrát se nenašla žádná skupina, která by z toho měla jen srandu, nebo byl úplně mimo. Nejlepší tým Pyšeláků měl dokonce lepší výsledky, než děčka od nás ze školy, který si účastí na závodě doplňovali podmínku z MUHU. Na poděkování nám vychovatelka – teta Jitka upekla skvělý koláč, takže nouze opravdu nebyla.

Když jsme odjížděli, bylo nám zase fajn a určitě to nebyly zbytečně prožité dva dny. Tak zase brzy, tentokrát zase na umělecky zaměřeném programu v Pyšelích na viděnou.

Návštěva Terezína

Poslední středu jsme jeli celá škola s pamětnicí paní Kotovou a panem Krausem (vnuk člověka, který vodil lidi z transportu do Terezína) do bývalého koncentračního tábora Terezín. Na začátku celé akce každý vyfasoval kartičku s popisem AAR – a své číslo. Pomocí těchto čísel jsme se poté museli hlásit učitelům a jiným vybraným lidem při hře. Ale to předbíhám. Když náš vlak dorazil do Bohušovic nad Ohří, paní Kotová nám vyprávěla, jaké to bylo, když do Terezína šli atd. Poté pan ředitel zavelel k odchodu. V Terezíně nás čekala prohlídka židovského posvátného místa, kde se zpívalo něco hebrejsky, dále rozřazení do skupin a nakonec hra v prostorách města. Byla to opravdu sranda, jelikož jsme se nemohli pohybovat po některých místech, například v parku, na chodníku, v obchodech a červeně přeškrtnutých místech, kam zřejmě měli židé vstup zakázán. Ve skupinkách se pak chodilo od stanoviště ke stanovišti, kde buď byl papír s krátkým popisem onoho místa (např. márnice, krematorium, četnická stanice, ubytovna dívek a kreslárna), nebo zde stál učitel (gestapák) a dával nám otázky, nebo nás vyhazoval z chodníku. Za správně zodpovězené otázky pak šťastlivci dostávali tzv. terezínské peníze. Na konci hry se šlo do muzea ghetta, kde nám Ríša rozdával papírky s úkoly (např. napsat nějakou povídku, básničku, vtipnou větu atd.) a potom to všechno dával do časopisu Vedem, který vyrobil podle předlohy slavného terezínského vězně Petra Ginze. Na závěr jsme všichni šli do promítacího sálu a někteří lidé se ptali paní Kotové na všemožné otázky. Z Terezína se pak odjíždělo asi v 17:00 dvěma autobusy (transporty) do Prahy.

Akademie Přírodní školy v Selesiánském divadle

Jako i předchozí roky, i letos se uskutečnila Akademie, kde všichni lidé z naší školy předvádějí divadla, filmy, různé hudební a letos i taneční programy apod.

Všechno začalo už ráno 17. února ve středu. Po plavání se škola rozdělila na tři díly. První byl největší. Byly to filmařské skupiny a divadla, druhý tvořili primáni a tudíž celý Brundibár a třetí byla naše filmařská skupina Star Wars, která šla s paní učitelkou Langerovou nakupovat do Tesca.

Když jsme se vrátili do Selesiánského divadla, čekalo nás odhazování sněhu z fotbalového hřiště. Asi po třech (možná i víc) hodinách jsme to zabalili a odešli do divadla. Akademie začala v 17. hodin. Ještě před tím lital pan ředitel po celém divadle a rozdával všemožné úkoly, rozháněl primány aby nedělali „bordel“ a tak všelijak. Postupně začali přicházet první a Filip s Houmrem je posílali do hlediště. Já stál kousek od nich a ptal se kolem jdoucích, jestli něco upekli a přinesli do placu, což mi po pár minutách připadalo trochu pitomý. Akci začaly primánky, které si (už asi půlrok předem) připravili taneční vystoupení. Potom přišli tři ze septimánů – André, Nap a Tomáš a hráli nějaké jazzové písničky. Po nich nastoupili divadla (Hloupý Honza, „Ale pane White“ a Brundibár) které taktéž sklidili velký úspěch. Po čtvrt hodinové přestávce, kdy „Bistro u sedmi přátel“ prodalo téměř všechny zásoby z Tesca se pokračovalo v divadlech a filmech. Jako první vystoupily dvojčata Bára s Kačkou se svou autorskou hrou „Vrahem je zahradník“ a potom začaly filmy. Jako první šel na řadu ten náš – Star wars, což mě trochu děsilo – takhle hnedka všechny vyhnat z divadla? Ale nakonec všichni tleskali. Druhý se promítal film Karla Kudláčka a Filipa Maška „The book of life“ který se myslím obzvlášť povedl. A nakonec, úplně na závěr – fantasy film režiséra Lukáše Nehasila a Matouše Bičáka. Karel byl fakt borec!“ Tak to je vše. Doufám, že jsem to celé nepopsal tak, jak jsem uváděl náš film na pódiu. Tak zase příští rok...